

fristen vil skabe problemer med hensyn til selskabernes risikodækning og i relation til de forpligtelser, som selskaberne må påtage sig set i forhold til Finanstilsynet.

For så vidt angår forsikringsaftaler, er disse reguleret af forsikringsaftaleloven, hvoraf det bl.a. fremgår, at selskabet ikke kan tage forbehold om, at selskabets ansvar først skal indtræde, når første præmie er betalt. Det vil sige, at som lovforslaget er fremsat, vil selskabet bære risikoen for forsikringstageren i op til 1½ år (fra den 1. januar 2004 til den 1. juli 2005), og det vil igen sige, at lovforslaget tvinger selskaberne til at give en dækning, som ikke er normal, og som vil medføre en meromkostning for den erhvervsdrivende (dødsfaldsdækning, invalidepension, præmiefritagelse m.v.). Der skal altså foretages særlige aktuarberegninger i den anledning.

Det kan betyde, at rateforsikringer måske slet ikke bliver tilgængelige for de selvstændigt erhvervsdrivende, fordi de bliver dyrere på grund af behov for øget risikodækning og øget kreditid, og/eller fordi selskaberne ikke vil eller kan påtage sig de administrative omkostninger ved omlægning af systemer.

For det andet betyder udskydelsen af fristen, at indbetalinger, der sker mellem 1. januar og 30. juni kan have fradragsmæssig virkning for 2 indkomstår, dels det aktuelle, dels det foregående. Med andre ord er det i sidste ende den selvstændiges ansvar at fortælle pensionsinstituttet, om indbetalingen vedrører det ene eller det andet år. Sker der en fejl, således at den selvstændige ikke får tydeliggjort, at der er tale om en pensionsindbetaling, der skal have virkning for det foregående indkomstår, kan det betyde, at der skal ske omberegning af tidligere års fradrag, hvilket var det, som lempelsen for de selvstændige skulle forhindre.

For det tredje vil reglen kunne give anledning til problemer ved ophør af selvstændig erhvervsvirksomhed, f.eks. hvis den selvstændige går konkurs. Her hjælper reglen ikke, da den selvstændige ikke længere har erhvervs-mæssig virksomhed – men den pågældende er stadig forpligtet til at indbetale det oprindelig aftalte beløb, uanset hvilken indkomst den selvstændige måtte have efter konkursen.

Med andre ord hjælper reglen kun selvstændige med dårlige år, så længe de dårlige år ikke ender med virksomhedens ophør. Hvis den tidlige-

re selvstændige ikke er i stand til at foretage det aftalte indskud, vil konsekvensen være, at hans indkomst forhøjes for de år, hvor bidragene er foretaget. Efter en konkurs vil efterbeskatningen være en yderligere belastning af den tidligere selvstændige.

Ændringsforslagene medfører en anden og mere enkel model for en lempelse af pensionsbeskatningsreglerne for selvstændigt erhvervsdrivende.

Modellen er i princippet »omvendt« i forhold til den foreslåede regel.

Hvor den i lovforslaget indeholdte løsning som ovenfor nævnt går ud på, at man indgår en fast aftale om indbetaling af et vist beløb i 10 eller flere år, men at man kan lave en nedsættelse af indbetalingen i dårlige år uden skattemæssige konsekvenser, går den nye model ud på, at man ikke laver en fast aftale, men at man hvert år under visse forudsætninger kan foretage kapitalindskud på ratepensioner eller livrenter, uden at fradraget fordeles over 10 år (som tilfældet er efter gældende ret).

Efter gældende ret fordeles fradragetsretten for kapitalindskud, dvs. engangsindskud på en pensionsordning med løbende udbetalinger eller til en ratepension over en periode på 10 år, således at indskuddet foretages med 1/10 i indskudsåret og hvert af de følgende 9 år. Det samme gælder, hvis præmie- eller bidragsperioden på en ratepension eller livrente er aftalt til mindre end 10 år. Her fordeles fradragetsretten for det præmie- eller bidragsbeløb, der i alt skal betales, med lige store beløb over en periode på 10 år.

Såfremt det samlede årlige fradrag beregnet efter denne metode udgør mindre end 40.100 kr. (2004-niveau), kan pensionsoppareren dog vælge at foretage et årligt fradrag på indtil 40.100 kr., indtil samtlige præmier (bidrag) og indskud er bragt til fradrag.

Det er denne regel, selvstændigt erhvervsdrivende efter gældende ret ofte har været henvist til at anvende, da de som tidligere nævnt ofte ikke tør binde sig til ordninger med faste, årlige indbetalinger.

Det foreslås at udvide denne regel, således at pensionsoppareren, hvis det samlede årlige fradrag beregnet efter reglerne i pensionsbeskatningslovens § 18, stk. 3 og 4, udgør et mindre beløb end 30 pct. af overskud fra selvstændig er-